SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 10	OKTOBER 1951	100. årg.

1. nr.

af Skandinaviens Stjerne

udkom for hundrede år siden

1. oktober 1851.

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 10 OKTOBER 1951 100. årg.

SKANDINAVIENS STJERNE udkommer den 1. hver måned, og abonnementsprisen (incl. porto) er 7 kr. i Danmark og 1½ dollar i U. S. A. Betaling kan ske gennem postgiro 33338 til
Den danske missions hovedkontor, Priorvej 12, København F.

Edward H. Sørensen,
missionspræsident,
ansvarshavende red.

Mary Kaiser,
redaktør.

INDHOLDSFORTEGNELSE:

KLOSTERTRYKKERIET

FRA MISSIONENS PRÆSIDENTSKAB

„Ikke enhver, som siger til mig: Herre, Herre, skal komme ind i Himmeriges Rige, men den, der gør min Faders vilje, som er i Himlene“.

(Matth. 7:21).

Det har altid været de villige og ivrige arbejdere, som danner bygningen, i hjemmet — i fabriken — alt slags arbejde, og ligeledes i Guds Rige. Det er de villige ivrige arbejdere, som opbygger Kirken. Deres indstilling er et udtryk for deres kærlighed til arbejdet. Hvor deres hjerte er — der er deres skatte, og folk arbejder altid for deres skatte.

Kirken er af værdi for os i direkte forhold til de bestræbelser, vi nedlægger i den. Og husk på — vi vil kun modtage belønning i vor Faders Rige i forhold til den måde, vi tjener Ham på.

Herren lærte os, at vi skal være nyttige tjenere for Ham. Han lærte os, at vi må være skabende og frembringe megen frugt, og tilføjede, at de grene, som ikke bærer frugt, skal hugges af. Han kom direkte til dette punkt, da Han lærte os denne lære — som vi måler, skal vi måles igen. Som vi sår, skal vi høste. Der kan ikke komme nogen høst uden arbejde. Der er ingen fremgang uden arbejde, for tro uden gerninger er en død tro.

Vi lader os ofte drive fremad med en følelse af sikkerhed, fordi vi føler, at vi er medlemmer af Kirken, men tænker ikke på nødvendigheden af selv at tage del, og glemmer, at resultatet afhænger af vor aktivitet. Der er ingen sikkerhed ved blot at have vort navn stående i Kirkens bøger. Der er ingen sikkerhed ved åndelig uvirksomhed. Vi må udarbejde vor egen frelse og være aktive i Kirken — aktive, og efterleve dens principper.

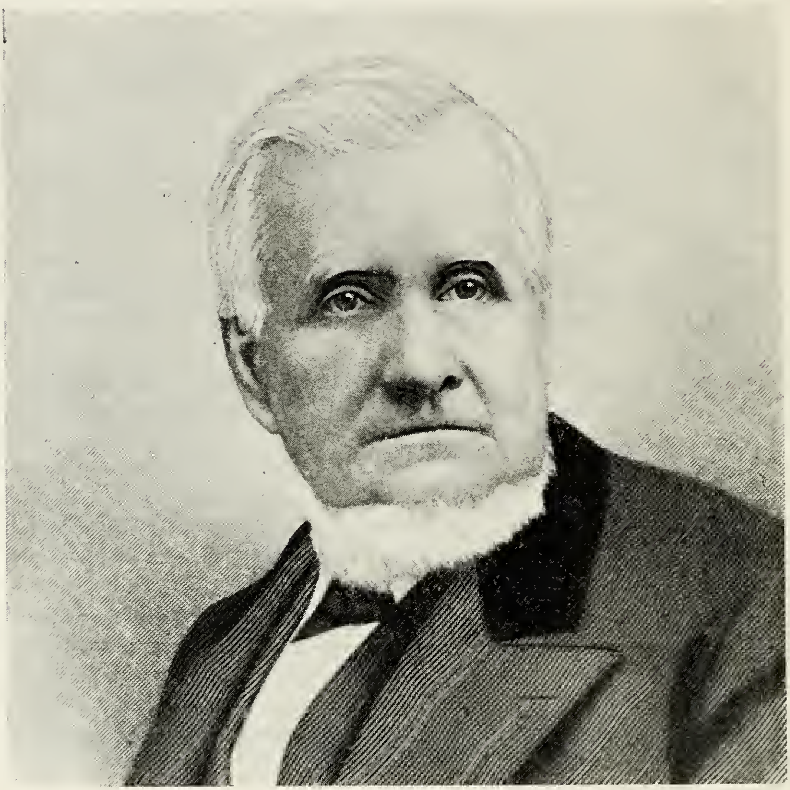
Må vi stræbe endnu mere hver dag for at efterleve de principper, som vor Frelser lærte os, og give af vort arbejde til Kirken ved at være aktive og udføre de ting, som den lærer os at gøre.

Missionspræsidentskabet.

1. oktober 1851.

For hundrede år siden blev 1. nr. af Skandinaviens Stjerne udgivet i København.

Da vi nu begynder det andet århundrede, håber vi, at Stjernens læsere vil få fortsat udbytte og glæde af at læse den i fremtiden.

John Taylor,
forfatteren til den første artikel i Skandinaviens Stjerne.

Vi har den glæde at genoptrykke i facsimile-tryk den første artikel fra første nummer af Stjernen, således at Stjernen for oktober 1951 har den samme første artikel, som den havde for hundrede år siden.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

1. Aarg. Nr. 1. Den 1. October 1851. Priis: 24 ß Qvart.

Om Kirkens Organisation.

Udtaget af „Etoile du Deseret", udgivet i Paris af John Taylor, een af de tolv Apostler.

Man har ofte gjort os det Spørgsmaal siden vi ankom til Frankrig: Hvorledes er Eders Kirke organiseret? For at tilfredsstille dette Spørgsmaal, ville vi meddele følgende Underretning.

I det lille Skrift, som vi allerede have omtalt, have vi omtalt Kirkens Oprindelse, en Engels Sendelse til Joseph Smith, Opdagelsen og Oversættelsen af ældgamle Annaler. Vi have beskrevet Kirkens første Organisation, som er en Gjenindførelse af den oprindelige Christendom, dens Præstedømme, dens Lære, dens Anordninger, dens Gaver, dens Velsignelser, dens Kraft og Indsættelsen i forskjellige Betjeninger. Men vi ere endnu ikke komne til de enkelte Omstændigheder ved vor Kirkes særdeles Organisation, og hvad vi nu have isinde at gjøre

Medens Joseph Smith levede var han Kirkens Præsident Han havde antaget to Raadgivere, der bleve erkjendte af Kirken, hvilken altid har Stemme i alle Ting og Ret til at antage eller afslaae. Efter hans Død blev Brigham Young indsat til Præsident, paa Grund af hans Stilling som Præsident over de tolv Apostler, hvilke have ubetinget Myndighed efter Præsidenten. Han har to Raadsherrer, der ere udvalgte iblandt de Tolv (Heber C. Kimball og Willard Richards), der alle blive fremstillede for Folket og antaget af det. Præsidentskabet udøver Myndighed over alt hvad der staaer under Kirken.

Efter Præsidentskabet kommer de tolv Apostler, hvis Embede bestaaer i at prædike Evangeliet og at vaage over Kirkens Anliggender og hvad der bliver prædiket iblandt alle Folk. De have den samme Myndighed som udøves af Præsidentskabet i Zion, i alle de Verdensdele, hvor de opholde sig, hvor de Hellige forsamle sig, og disse ere under dette Præsidentskabs umiddelbare Styrelse. De ere kaldte ifølge Aabenbaring og anerkjendte af Folket. — De Tolv have en Præsident; for Tiden er det Orson Hyde der har erholdt denne Myndighed ifølge sin Alder og lange Tjeneste

Der er en Embedsclasse ved Navn de Halvfjerdsindstyve, hvoraf der er tre og tredive „Quorum", hver paa halvfjerdsindstyve Deres Forretning er at prædike Evangeliet eller at lade det blive prædiket over al Jorden Der er en Præsident over hvert Quorum Der er desuden en Forening af syv Præsidenter, som have en Præsident i deres Spidse, hvilke atter have Præsidiet over alle Præsidenterne i hvert Quorum iblandt de Halvfjerdsindstyve, og de staae alle under de Tolv.

Derpaa følge de Ældste, som ere meget talrige. Deres Bestilling er at prædike Evangeliet, hvor de opholde sig og efter Omstændighederne. Men det fordres ikke

af dem, som af de Halvfjerdsindstyve, at begive sig ud til alle Verdensdele, uden at deres timelige Stilling tillader det. De ere bemyndigede til at prædike, at døbe, at lægge deres Hænder paa de Døbte, at de maae faae den Hellig-Aands Gave, og at udrette andre kirkelige Anordninger.

Der er derpaa Præster, hvis Embede bestaaer i at prædike og døbe, men de ere ikke bemyndigede til Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave.

Herefter følge Lærerne, der ere bestemte til at besøge Medlemmerne af de forskjellige Grene i Kirken, overalt hvor de boe; at underrette sig om deres Nøiagtighed i Opfyldelsen af deres religiøse og huuslige Pligter; at vaage over deres aandelige Vel, der ere dem anbetroede, og see til at der ikke hersker nogen Udyd, Strid, Bagtalelse eller Ondskab iblandt dem.

Derpaa komme Diaconerne, som skulle hjælpe Lærerne og vaage over de timelige Anliggender i de Grene af Kirken, hvor de boe.

Der er desuden et Quorum af Ypperste-Præster, hvis Antal er betydeligt. Deres Pligt bestaaer i Almindelighed i at forestaae Kirkens Grene, at have Sæde i Raadet, hvor de boe, efter hvad dem bliver overdraget. Men en af de Halvfjerdsindstyve, en Ældste eller en Præst kan udføre dette i en Ypperste-Præsts Fraværelse, eller naar disse ikke ere blevne sendte derhen.

Der er desuden flere Evangelister eller Patriarker, udnævnte ved Aabenbaring.

Her er et Overblik over Kirkens Organisation til at prædike Evangeliet over hele Jorden, og til at udføre Guds Hensigter, som de ere aabenbarede i hans Kirke.

Det paaligger i Særdeleshed de tolv Apostler og de Halvfjerdsindstyve at prædike over hele Jorden, og den Pligt at begive sig til hvilkensomhelst Nation, de blive udsendte til.

Det paaligger ogsaa de Ypperste-Præster at begive sig til alle Nationer, naar det fordres af dem. Men deres Embede bestaaer mere i at virke i den allerede oprettede Kirke end i at organisere nye.

Her er da i nogle faa Ord vor Maade at virke paa i vore Kirker udenfor Zion. Dersom en Ældste eller et Medlem af en Green i Kirken synder imod sin Broder eller imod Kirken, skal den Person, imod hvem han har forbrudt sig, gaae hen til ham alene, og forholde ham det. Dersom han hører ham, da er det godt, og dersom han omvender sig, bliver det ham tilgivet. Men dersom han ikke omvender sig, bliver Sagen bragt for Kirken, og dersom han ikke hører Kirken, hvoraf han er et Medlem, bliver han udelukket. Men dersom et Menneske stjæler eller synder paa hvilkensomhelst Maade imod Landets Love, bliver han overleveret til de Love, der ere givne i Landet.

Det er nok om denne Materie. Vi ville nu tale om Kirkens Organisation og Anordninger i Dalen ved den store salte Sø. Brigham Young er Præsident for den, som vi allerede have sagt. Han har de to Raadgivere hos sig, som vi ogsaa have omtalt.

Der er en Domstol, som kaldes det høie Raad, hvis Medlemmer, 12 i Tal, forsamle sig fra Tid til anden for at beskjeftige sig med vigtige Anliggender og Vanskeligheder, der kunne reise sig imellem Brødrene. Medlemmerne af dette Raad blive valgte iblandt Ypperste-Præsterne. De organisere deres Domstol paa følgende Maade: Det halve Antal er for den Anklagede og den anden Halvdeel imod, eller som vi kalde det: den ene Halvdeel til Barmhjertighed, og den anden til Retfærdighed, for at komme til Sagens sande Beskaffenhed. Man veed først ved Raadets Aabning hvilke Medlemmer, der skal være for eller imod, hvilket afgjøres ved Tilfælde. Raadet bestemmer ved Afstemning Antallet paa dem, der skulle tale for eller imod; det er undertiden een, under-

tiden to, til andre Tider tre og undertiden flere paa hver Side, efter Sagens Vigtighed. Præsidenten, der altid er den ældste af Medlemmerne udsiger Afgjørelsen; og de Andre stemme for Afgjørelsen, og sædvanlig bekræfte den eenstemmigen; men dersom der ikke er Overeensstemmelse, maae de, der vægre sig, give deres Grunde og Stemmefleerheden afgjør Udfaldet. — Disse Raad eller Domstole forvaltes ikke ved specielle Love eller Konstudtryk, men efter Beviis og Ret. Dersom Parterne ere utilfredse med Afgjørelsen, hvilket skeer meget sjeldent, appelleres der til det øverste Præsidentskab, og for sidste Gang til den store halvaarlige Conference, der holdes for det forenede Folk. Men dette har endnu ikke fundet Sted.

Der er en Orden, hvis Medlemmer vi kalde Biskopper. Deres Kald bestaaer væsentligen i at vaage over Kirkens timelige Anliggender, og i at give den Deel af Folket, som de forestaae, Raad. For Exempel: Staden ved den store salte Sø var, da jeg forlod den, inddeelt i nitten Dele, som hver blev forestaaet af en Biskop. Enhver Biskop forestaaer sin egen Afdeling, og vaager over den og over dens timelige Anliggender, giver dem Raad, der trænge dertil og er som en Fader for Folket. Hver Biskop har to Raadgivere, og alle tre udgjøre en Domstol, der afgjør de mindre vigtige Sager, der kunne opstaae i hans Afdeling. Det paaligger desuden Biskoppen at sørge for de offentlige gudelige Forsamlinger i hans Afdeling, og at forestaae Præsterne, Lærerne og Diaconerne, som der ere indsatte.

Der er ogsaa een Præsident-Biskop, hvis Embede bestaaer i at forestaae de Andre og vaage over Udførelsen af hele Kirkens timelige Anliggender i Zion under Bestyrelsen af det øverste Præsidentskab

Derpaa har Præsidenten i Staden, der er understøttet af to Raadgivere, Overopsynet over alle Kirkens Anliggender i Staden og Omegnen, der ikke hvile paa Biskopperne. Han ordner alle Stadens offentlige Sammenkaldelser og Forvaltningen af de Affairer, der have det almindelige Vel til Hensigt. I vanskelige Tilfælde har han Forsædet i det høie Raad, om hvilket vi ovenfor have talet.

Dette er et Mønster for alle de andre Stæder. De have alle deres Præsident med sine Raadgivere, og Biskopper med deres Raad. Nogle have et Høi-Raad; andre ikke. Disse sidste sende deres vanskelige Sager for det høie Raad i Zion.

Alle de trofaste Medlemmer i Kirken underkaste sig uden Knur de Bestemmelser, og Anordninger, den fastsætter, og alle Embedsmændene vise deres respective Præsidenters Anordninger Opmærksomhed, Agtelse og Føielighed.

Det maa her tilføies, at alle Embedsmænd i Kirken blive først udnævnte efter Aabenbaring eller af dem, der have Myndighed; hvorpaa Folket, hvem de skulle tjene, antage dem, ved at stemme for dem.

Enhver besidder nogen Magt med Hensyn til den Stilling, han beklæder, eller der er ham hjemfalden; og man venter af dem, der staae i Forbindelse med ham, Agtelse for hans Dom og Mening.

Vi maae endnu tilføie dette: Alle Kirkens Overste, Præsidenten og de Tolv, blive to Gange om Aaret forestillede for Kirkens forskjellige Conferencer, der ere udbredte i alle Verdensdele, for at blive anerkjendte eller forkastede, og ethvert Medlem i Kirken har fuld Ret til at reise sig og give sit Vidnesbyrd, dersom han har Kundskab om noget, der fortjener at forekastes disse Personer.

Denne Regel anvendes paa alle andre Embedsmænd i Zion og overalt andensteds, med den Forskjel at disse udelukkende ere indskrænkede til det Folkes Stemme, som de forestaae. For Exempel: Det Høie-Raad, Biskoppen og Præsidenten i Store Salt-Søe Stad ere underkastede Dalens

forsamlede Kirkes Stemmer, udelukkende for alle andre Grene af Kirken; medens Præsidenterne for Conferencerne og de forskjellige Grene ere underkastede disse Conferencers og Grenes Stemmer, og ikke Folkets i Dalen.

Naar et Medlem af Kirken forlader England, de forenede Stater eller nogen anden Nation for at begive sig til Zion, forsyner han sig med Beviis paa at han er et Medlem eller en Embedsmand i Kirken, uden hvilket han ikke bliver anerkjendt. De Halvfjerdsindstyve, de Ypperste-Præster eller de andre Embedsmænd, der bevæge sig iblandt Nationerne, ere deres eget Quorum eller de tolv Apostler ansvarlige for deres Handlinger.

Vi bevidne at Frygt for Gud og Kjerlighed til ham, ere Grunden til alle vore, baade aandelige og timelige Handlinger. Vi bevidne at dette Værk blev begyndt og at Kirkens Organisation ligeledes blev indrettet ved Joseph Smith ifølge Aabenbaring; og ved Aabenbaring er den vedligeholdt indtil nu.

Et Ord om vor Maade at beherske Menneskene paa. For nogle Aar siden spurgte et Medlem af Lovkyndigheden Joseph Smith i Nauvoo i min Nærværelse, hvorledes han bar sig ad med at beherske saa mange Mennesker med en saa regelmæssig Orden, og tilføiede at det var umuligt iblandt dem, eller noget andet Sted. Herr Smith sagde at det var let Hvorledes? spurgte han; thi hos os er det meget vanskeligt. Herr Smith svarede. Jeg lærer Menneskene rigtige Grundsætninger, og da beherske de sig selv.

Jeg har seet mange Exempler paa denne Methode iblandt forskjellige Nationer. Jeg var for nogen Tid siden nærværende ved en Conference i Manchester i England, hvor der befandtes to til tre Hundrede Ældste, af forskjellige Grader og Bestillinger, og mere end tre Tusinde Personer Og iblandt alle de meget forskjellige Affairer, som der bleve behandlede, var der ikke een eneste afvigende Stemme.

Foruden de Love, vi bestyres ved, som Medlemmer af Kirken, erkjende vi ogsaa andre Love som Borgere af de forenede Stater. I Nauvoo havde vi en Grundlov for Staden, et Raad, en Municipal-Domstol og vore Politi-Anordninger, vore juridiske Love, o. s. v.; men det var mere for at beskytte os end for at blive anvendt.

Nu have vi et Territorium i de forenede Stater, der er anerkjendt af Congressen og Præsidenten for de forenede Stater. Vi have vor Gouverneur, vor Stats-Secretair, vor Rigsdag og alle andre Regjerings-Embedsmænd, som ere en Beskyttelse og et Skjold for os. Det falder os aldrig vanskeligt at adlyde Landets Love. Men da der findes Mennesker iblandt os, der ere fremmede for vor Kirke og dens Love have vi ogsaa Magt til at forhindre en Borger i at gjøre Indgreb i en Andens Rettigheder, som ogsaa at sikkre os for hvilkensomhelst Forurettelse og Paastand; thi vi tvinge ikke dem under vor Kirkes Love, der ikke ere Medlemmer, alt hos os er frivilligt.

Alle Mennesker iblandt os blive beskyttede i sine religiøse Rettigheder, af hvilken Nation eller Tro han end er. Vi lære Menneskene gode Grundsætninger. Dersom de antage dem da er det godt. Dersom de ikke antage dem, da er det deres egen Sag. Vi forfølge Ingensomhelst for deres Religions Skyld.

Ingen af de ovenomtalte Embedsmænd have mindste Fordring paa noget Fond i Kirken.

Den præsiderende Biskop, om hvem der ovenfor er talet, som bruger sin hele Tid til Opfyldelsen af sine Embeds-Pligter, erholder det Nødvendige til sin og Families Underholdning. saavelsom et vist Antal uundværlige Betjente.

Det paaligger Medlemmerne af Kirken at betale Tiende, hvilket Fond bliver anvendt til derfor at opføre Templer og

andre Bygninger, der udfordres til Gudstjenesten, og ligeledes til Understøttelse for de Fattige, Enkerne og de Forældreløse o. s. v. Men alle Embedsmændene i Kirken hjemme, sørge selv for deres og deres Familiers Fornødenheder. De, der blive udsendte i Kirkens Anliggender, eller for dens Udvidelses Skyld, stole paa Herren og deres Brødre. De tolv Apostler, de Ypperste-Præster og de Halvfjerdsindstyve ere forpligtede til, til enhver Tid at begive dem til Verdens Ender, dersom det er nødvendigt, uden Pung og uden Taske som Disciplene fordum. Men sædvanligt, blive de forsynede af deres Brødre, ved frivillige Gaver, paa Veien eller paa deres Bestemmelsessted

John Taylor.

Kirken ude omkring for 100 år siden

„Skandinaviens Stjerne“ udkom også i 1851 den 1. i hver måned, prisen var 24 skilling kvartalet plus porto 5 skilling. Bladet blev udgivet og forlagt af Erastus Snow og adressen var Brolæggerstræde 80, 2. sal, København.

—o—

Den første konference, som blev refereret i „Skandinaviens Stjerne“, blev holdt i København den 15. og 16. november 1851. Apostel Erastus Snow var missionspræsident, og tilstede ved konferencen var af de Tolv Apostle 1, de Halvfjers 2, andre ældster 7, præster 10, lærere 7, diakoner 5, samt en stor forsamling af de hellige.

—o—

Ved nytår 1850 var der i Danmark ca. 100 medlemmer af Kirken. I løbet af året 1851 steg dette tal med omkring 500.

—o—

Den 15. marts 1852 sendtes en skrivelse, underskrevet af 850 medlemmer, „Til vore høistærede danske Rigsdagsmænd“, med følgende overskrift:

> Som Danmarks troe Undersaatter henvende vi os allerunderdanigst, med kjerlig Tillid, til vor høitelskede Konge og hans ædle Raad i Rigsdagen. Som en Comitee for de Sidste-Dages Hellige og undertegnede Undersaatter, bede vi om Bønhørelse i følgende Andragende: At vore Personer, Gods og Eiendom maa blive beskyttet i vor Gudsdyrkelse, efter den Frihed, som Grundlovens § 80 og 81 tilsiger os.

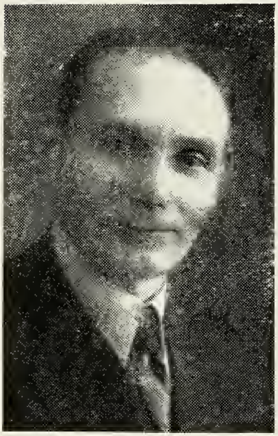
—o—

Den 11. marts 1852 afrejste 28 danske hellige fra Liverpool med skibet „Italy“ til New Orleans. Apostel Erastus Snow, som da var blevet afløst som missionspræsident, ville møde dem i St. Louis ved Missourifloden.

Den 21. februar 1852 skrives fra Salt Lake:

Brødrene i Iron County, og ligeledes i Pauvan Valley, har haft held med at fabrikere søm. Herved bemærker Deseret News: „Det er blevet os fortalt, at der nu forfærdiges 40 søm i en minut, hvilket er 2400 i timen eller 24.000 om dagen (10 timer). Hvad behøves det at føre søm fra fremmede lande, naar vi kan forfærdige dem saa hurtigt herhjemme?“ —

Tiende-Forraads-Huset var for lidet, da der indkom 14.000 skæpper korn i tiende, hvorfor det nu bliver udvidet og andre bygget i de andre kolonier.

Indsat.

Broder Ejnar Nielsen, Karlsgaarde, er blevet kaldet som 1. rådgiver i missionens præsidentskab.

Broder Nielsen er født i 1892 i Nørre Nebel og kom i 1908 i forbindelse med Kirken i Esbjerg, som dengang kun havde få medlemmer. Broder Nielsen blev døbt den 30. juni 1910 og arbejdede i søndagsskolen som lærer. Senere førte hans arbejde ham til forskellige egne af landet og nogle år til Norge, således at han ikke havde fast forbindelse med Kirken. I 1930 fik han fast ansættelse i Karlsgaarde og kom derved atter til at tilhøre Esbjerg gren. Den 8. april 1934 blev han ordineret til ældste. I årene 1937—38 var han præsident for Unge mænds forening i Esbjerg, og fra 19. januar 1943 til efteråret 1949 præsident for de Genealogiske foreninger i Danmark. Fra 23. juli 1950 medlem af grensforstanderskabet i Esbjerg.

Broder Nielsen afløser præsident Løjborg, som er rejst til Amerika, og vil overtage samme arbejde som præsident Løjborg, og vil desuden overtage ledelsen af det genealogiske arbejde i missionen. For tiden er broder Nielsen også med til korrekturlæsning af Pagtens Bog.

Broder Nielsen vil blive opretholdt ved de kommende efterårskonferencer, som han personlig vil være i stand til at overvære, og hvor de, som ikke kender ham, vil få lejlighed til at hilse på ham og høre ham tale.

Vi ønsker broder Nielsen til lykke med hans nye stilling og beder Gud velsigne ham og hjælpe ham i det store og ansvarsfulde arbejde.

Edward H. Sørensen,
missionspræsident.

Fortsat artikel:

„Hvem er mormonerne?"

Selv dette tilfredsstillede ikke pøbelen. Medens mormonerne var i færd med at tage af sted, blev de angrebet og skændet, og deres vogne blev gennemrødet for alt af værdi. Da de kom over på den anden side af floden, rejste de en midlertidig lejr. Oberst Thomas L. Kane fra Philadelphia, som tilfældigvis så dem dengang, beskrev senere deres stilling i Historical Society of Pennsylvania.

Disse svigtede menneskers lidelser var i sandhed frygtelige; bøjet og sammenpresset af kulde og solbrand, der skiftede, efterhånden som hver trættende dag og nat gik, var de så godt som alle forkrøblede ofre for sygdomme. De var dér, fordi de ikke havde noget hjem, ej heller hospital, fattighus eller venner til at tilbyde dem noget. De kunne ikke hjælpe deres syge med noget, de havde ikke brød til at stille børnenes hunger-skrig......

Det var mormoner, der sultede i Lee County, Iowa, i fjerde uge af september 1846. Byen (som vi netop havde besøgt) var Nauvoo, Illinois. Mormonerne var ejere af den by og det smilende landskab rundt omkring. Og de, der havde standset deres pløve, som havde gjort deres hamre, aksler, skytler og værkstedsmaskiner tavse, de, der havde slukket deres ildsteder, som havde fortæret deres mad, ødelagt deres frugthaver og trampet under føde deres tusinder af tønder uhøstet korn, var dem, som nu besad deres boliger, svirebrødrene i deres tempel, hvis drukne, tøjlesløse færd hånede de døendes øren.

Utvivlsomt ville mange have sultet ihjel, havde det ikke været for de tusinder af vagtler, som fløj ind i deres lejr, og som de kunne fange med hænderne. De betragtede dem som manna fra himlen, et svar på bøn.

Heldigvis blev de ikke efterladt i denne stilling ret længe. Deres brødre, som var taget af sted i forvejen, sendte hjælpevogne tilbage og delte med dem af deres beskedne beholdninger. Det sidste billede, de så af Nauvoo, medens de trætte banede sig vej over Iowas høje og bakker, var tårnet på deres hellige tempel, der nu var ødelagt og vanhelliget.

14. kap.

Til det forjættede land.

Det stod Brigham Young og de andre af Kirkens ledere klart, at det ville være uklogt at forsøge på at nå klippebjergene i året 1846, eftersom denne ekspedition ville være blevet meget svækket ved tabet af de unge mænd, som var marcheret af sted med mormon-bataillonen. Som følge deraf blev der oprettet en midlertidig bebyggelse ved Missouri-floden.

Pladsen, der lå i nærheden af det nuværende Omaha, lignede snart mere en by end en lejr. Mange af folkene klarede sig med huler og andre former for nødtørftig ly. Imidlertid blev der rejst tusind solide bjælkehuse før januar 1847.

Gennem hele den vinter var der febrilsk aktivitet. Ambolter klang af at lave og reparere vogne. Tilgængelige kort og rapporter blev omhyggeligt studeret, og der blev truffet alle mulige forberedelser for at gøre den forestående flytning, som var planlagt til det kommende forår, til en sukces.

Det lille samfund havde også sine fornøjelser, selv om behagelighederne var få. Der blev ofte danset under ledelse af de

Monumentet „Tragedien i Winter Quarters".

forskellige grupper af præstedømmet. Der blev holdt gudstjenester, som om befolkningen havde slået sig ned for stedse. Børnene blev undervist med afgjort held, thi de unges uddannelse har altid været af største betydning i mormonsk filosofi.

Men det hændte ofte, at en elev — undertiden mange — ikke var der, når skoleklokken ringede ind. En slags skørbug, der kaldtes sort kræft, tog sørgeligt mange. Mangel på rigtig ernæring, utilstrækkelige boligforhold, den yderst store forskel i temperatur i lavlandet langs med floden — alt dette gjorde folk til lette ofre for sygdom.

I de senere år har Kirken rejst et monument på den gamle kirkegård i Winter Quarters. I heroisk format skildrer den en moder og fader, der lægger et barn i en grav, de vidste, de aldrig ville se igen. Omkring monumentet er seks hundrede af deres grave, som døde i denne midlertidige lejr på prærien.

Mod vest.

Da vandet begyndte at rinde og græsset at gro tidligt om foråret 1847, blev planer lagt for at sende et pioner-selskab til klippebjergene. Det var deres opgave at kortlægge en rute og finde „stedet" for de tusinder, som ville følge efter.

14. januar gav Brigham de hellige, hvad han erklærede var en åbenbaring fra Herren. Denne blev den grundlov, der styrede deres vandring mod vest. Det er et interessant dokument, der i brudstykker lyder således:

Herrens ord og vilje angående Israels Lejr på rejsen mod vest.

Hele folket, som tilhører Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og de, som rejser med dem, skal organiseres i kompagnier, med pagt og løfte om at ville holde Herren, vor Guds, bud og love.

Kompagnierne skal formeres under kaptajner, som har ledelsen af hundrede, halvtreds eller ti med en præsident og dennes to rådgivere i spidsen, under de tolv apostles ledelse. Og dette skal være vor pagt, at vi vil vandre efter alle Herrens forordninger.

Og om nogen vil forsøge at sætte sig selv op og ikke tage imod råd af mig, han skal ingen magt have, men hans dårskab skal åbenbares.

Bestræb jer på at holde jeres løfter til hinanden og begær ikke det, som er din broders.

Afhold jer fra alt ondt og fra at tage Herrens navn forfængeligt.

Hold op med at kives med hinanden, ophør med at tale ondt om hinanden.

Aflæg drukkenskab, og tragt efter de ord, som tjener til indbyrdes opbyggelse.

Om du låner noget af din næste, skal du give det lånte tilbage, og om du ikke kan betale det tilbage, da gå straks og sig din næste det, at han ikke skal fordømme dig.

Om du finder noget, som din næste har tabt, så skal du flittigt søge efter ham, indtil du kan give ham det igen.

Du skal tage vel vare på det, du har, så du kan kaldes en klog husholder; thi det er Herren din Guds frie gave, og du er hans husholder.

Er du glad, da pris Herren med sang, musik, dans og med bønner, pris og taksigelse.

Er du bedrøvet, så påkald Herren, din Gud, i bøn om, at din sjæl må få glæde.

Frygt ikke dine fjender, thi de er i mine hænder, og jeg vil gøre med dem, som det synes mig godt.

Til disse almindelige regler for deres gøren og laden føjedes andre specielle regler. Hver mand skulle gå med et ladt gevær eller have et i sin vogn, hvor han i tilfælde af angreb kunne få fat i det med et øjebliks varsel. Om natten skulle vognene stilles i en cirkel, så de dannede en indhegning eller vognborg for okserne. Der måtte ikke vandres eller arbejdes om søndagen; både okser og folk skulle hvile den dag. Bøn, aften og morgen, skulle være almindelig praksis i lejren.

Den 5. april startede dette pionerselskab mod vest. Det bestod af 143 mænd, tre kvinder og to børn med Brigham Young som leder. Da de kun havde gået kort tid, kom til held for dem apostlene Parley P. Pratt og John Taylor til Winter Quarters fra England. De bragte barometre, sekstanter, teleskoper og andre instrumenter med sig. I hænderne på Orson Pratt, en talentfuld videnskabsmand, gjorde disse instrumenter det muligt for pionererne at bestemme breddegrad, længdegrad, temperatur og højdeforholdene over havets overflade af deres stilling hver dag. Sådanne oplysninger var uvurderlige under forberedelsen af en retningsviser for dem, som skulle komme senere.

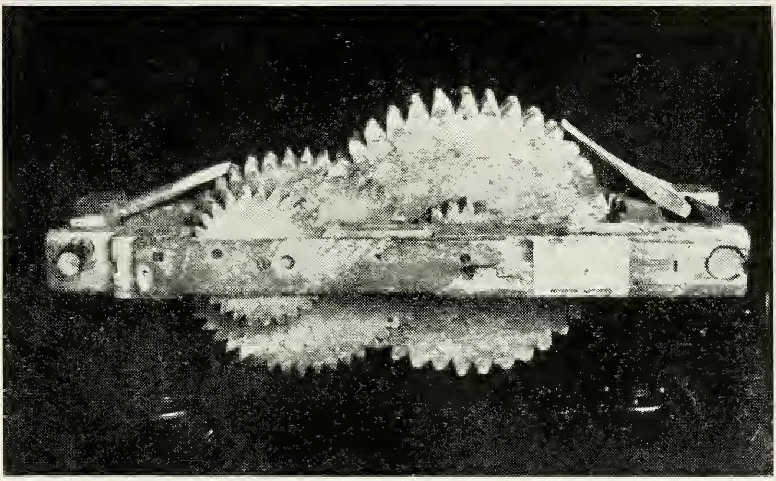
En af historiens berømte ruter eksisterede allerede langs med sydsiden af Platte-floden. Den skulle blive endnu stærkere befærdet i de kommende år af tusinder af emigranter, som ville til Oregon og Californien. Brigham Young bestemte sig imidlertid imod brugen af Oregon-vejen, og besluttede at bryde en ny vej på nordsiden af floden. Ved at gøre det, sagde han, ville mormonerne undgå konflikt med andre folk, der skulle vestpå, og samtidig sikre sig mere foder til kvæget i de kompagnier, der fulgte efter. Det er interessant at lægge mærke til, at da Union Pacific Railroad blev bygget nogle år senere, fulgte den denne mormon-vej et betydeligt stykke.

I 1847 strejfede store flokke bøfler om på sletterne. Det var almindeligt blandt de emigranter, der drog mod vest, simpelthen at skyde dem for sportens skyld. Men Brigham Young indtog en anden stilling. Han rådede sit folk til ikke at skyde flere, end de havde brug for som føde.

En dagbog om rejsen.

Pionererne var interesseret i at vide, hvor mange mil, de tilbagelagde hver dag. Den første indretning, der benyttedes til at afgøre dette, var en rød klud, som blev bundet til et vognhjul. Ved at tælle hjulets omdrejninger og gange dette antal med hjulkantens periferi var det muligt nøjagtigt at afgøre den distance, der var blevet tilbagelagt. Men det at iagttage et hjuls omdrejninger dag ind og dag ud blev snart trættende. Der var brug for en bedre metode.

Appleton Harmon løste problemet. Idet han skar et sæt træstænger ud, konstruerede han, hvad der blev kaldt et odometer eller vejmåler. Det var en ny opfindelse, forløberen for vor tids speedometer. Men selv om det var lavet af træ, var det forbavsende nøjagtigt.

Odometer til måling af vejlængden.

Til orientering for dem, som fulgte efter, efterlod pioner-selskabet breve med oplysninger om retning, miletal og vejforhold. Disse breve blev presset ind i en improviseret postkasse eller blev malet på et solbleget bøffel-kranium.

Der blev ført nøjagtige dagbøger, som indeholdt mange detaillerede notitser. Et par uddrag fra Orson Pratts dagbog vil illustrere dette:

Lørdag den 22. maj. — Et kvarter over fem i morges stod termometret på 48,5. Der var en let brise fra syd, medens himlen tildels var let overskyet.

......Fem og en halv miles fra vor morgenlejr gik vi over en strøm, som vi kaldte Crab Creek; 1¾ miles længere gjorde vi holdt for middag. Ved at studere solen ved middagstid, fandt vi

ud af, at vi befandt os på breddegrad 41° 30' 3''. Med vore kikkerter kan vi nu se Chimney Rock i en afstand af 42 miles oppe ad floden. På denne afstand ligner det et lavt tårn, der er sat ovenpå en bakketop. Endnu 4¼ miles førte os til et andet sted, hvor floden slår ind mod klippevæggene; som sædvanlig var vi nødt til at passere over den, og i løbet af ca. 2¼ miles kom vi igen til prærien, og efter at vi havde kørt et kort stykke, slog vi lejr; vi havde da tilbagelagt 15½ miles den dag. Gennem mange miles har formationen, især klippernes, skiftet lidt efter lidt fra

Bulletin fra sletterne.

sand til mergel og blød limsten, hvis natur er begyndt at give landskabet et andet udseende, idet det samtidig frembyder scener af malerisk skønhed......

Søndag den 23. maj. — I dag hvilede vi og okserne som sædvanlig. ...... Flere af os gik igen op til toppen af disse klipper, og gennem barometrisk måling fastslog jeg højden af dem til at være 235 fod over floden og 3.590 fod over havoverfladen. ...... Der er masser af klapperslanger her. ...... Kort efter middag overværede vi en gudstjeneste, hvor der blev talt til de forsamlede på meget interessant og intelligent måde af Erastus Snow, Brigham Young og andre.

Pionerernes rute gik gennem Platte-dalen til det sted, hvor Nord- og Syd Platte-floden løber sammen. Så fulgte de Nord-Platte gennem det, der nu er Nebraska og Wyoming til et punkt, hvor Sweetwater-floden flyder ud i Nord Platte. Deres rute gik da langs med denne strøm til dens udspring nær South Pass.

Omkring den 1. juni havde selskabet nået det gamle Fort Laramie, hvor de blev overrasket ved at træffe på en gruppe af Kirkens medlemmer fra Mississippi, som var kommet sydfra gennem Pueblo, Colorado, i den hensigt at slutte sig til pionerselskabet og følge dem til deres bestemmelsessted.

Den 6. juni gik de over South Pass, det sted, hvor klippebjergene blidt hælder ned mod prærien, og som de fleste vestlige emigranter gik over. Ved South Pass mødte mormonerne Moses Harris, en berømt pelsjæger og spejder. Af ham fik de en beskrivelse af Saltsø-bassinet. Hans beretning om landet var imidlertid ikke særlig gunstig. Om denne samtale skriver Orson Pratt: „Af hans beskrivelse, som er meget nedslående, har vi kun ringe håb om et endog beskedent land nogetsteds i disse egne. Han taler om hele landskabet og siger, at det er sandet og ganske blottet for træ og tømmer og vegetation med undtagelse af salviebusk og lyng."

Den 28. juni mødte de den tætbyggede vestens veteran, Jim Bridger. Ivrige efter at få alt at vide om landet, som var endemålet for deres rejse, modtog mormonerne hans forslag om at slå lejr dér og tilbringe aftenen med ham. Han antydede, at der kunne findes noget godt land både nord og syd for Saltsøen, men betog dem modet for nogen plan om i større stil at oprette en koloni i selve bassinet.

Den 30. juni fik de øje på Samuel Brannan. Han var medlem af Kirken, og den 4. februar 1846, dagen for den første udvandring fra Nauvoo, var han og mere end to hundrede mormoner sejlet fra New York til Californien omkring Cap Horn. Efter at være landet i Yerba Buena, nu San Francisco, havde han oprettet den første avis dér, skrevet på engelsk. Idet han forlod Californien i april havde han redet øst over bjergene for at træffe Brigham Young. På vejen havde han passeret stedet for Donnerselskabets tragedie den foregående vinter og gav mormonerne en beskrivelse af den ulyksalige lejr, hvor mere end en snes mennesker sultede til døde i Sierras sne. Brannan beskrev entusiastisk for præsident Young Californiens skønheder. Det var, sagde han, et rigt og nyttigt land af stor skonhed og ensartet klima. Dér kunne mormonerne have fremgang. Men man kunne ikke få præsident Young til at svigte det formål, som han havde knyttet sig selv til — Gud havde et sted for sit folk, og dér ville de gå i gang med at udarbejde deres skæbne.

„Dette er stedet".

Da pioner-selskabet nærmede sig bjergene, blev rejsen vanskeligere. Deres okseforspand blev overanstrengt og deres vogne slidt op. Endvidere frembød de dybe bjergkløfter med deres rivende strømme, uhyre rullesten og tunge trævækst problemer

af en hel anden natur end dem, de havde haft med at gøre på sletterne.

Den 21. juli kom Orson Pratt og Erastus Snow, to fremrykkede spejdere, ind i Saltsødalen. Tre dage senere red Brigham Young, som havde bevæget sig langsommere på grund af sygdom, ud af bjergkløften og så ud over dalen. Han gjorde en pause, og med profetisk gestus sagde han: „Dette er stedet."

Monumentet „Dette er stedet".

Det var det forjættede land. Denne dal med saltsøen skinnende i juli solen. Denne træløse prærie i bjergene. Dette stykke tørre land, som kun blev brudt af nogle få boblende strømme, der løb fra bjergkløfterne ned til søen. Dette var genstanden for syn og profeti, det land, som tusinder, der endnu var tilbage i Winter Quarters, drømte om. Dette var det land, hvor de kunne søge tilflugt, stedet, hvor de hellige ville „blive et mægtigt folk midt i Klippebjergene."

Opdyrkningen af ødemarken.

To timer efter, at hovedstyrken af pionererne var ankommet, blev den forste pløjning i Saltsø-dalen foretaget. Men jorden var så tør og hård, at plovene gik i stykker. Så blev en af bjergstrommene afledet, jorden blev vandet, og derefter blev det

Det enlige træ, som stod i dalen i 1847.

lettere at pløje. Den 24. juli blev der lagt kartofler og jorden vandet. Det var den forste overrisling foretaget af angelsaksere. I virkeligheden var det begyndelsen til moderne irrigation eller overrisling.

Der blev også sået frø af anden slags. Der var kun ringe chance for, at der kunne blive nogen høst af betydning, men man håbede i det mindste, at der ville blive nok til at give lige så meget, som der var blevet sået, og på den måde ville de have sædekorn til næste forår.

Brigham kom om lørdagen. Dagen efter samledes befolknin-

gen til gudstjeneste, og desuden fik de en erklæring om den politik, som skulle herske i den nye koloni:

Der skal ikke udføres noget arbejde om søndagen. Hvis I gør det, vil I miste fem gange så meget, som I vil vinde ved det. Ingen må gå på jagt den dag. ...... Ingen, som er kommet her, skulle prøve på at købe jord, da der ikke er nogen til salg. Men hver mand vil få sin jord tildelt for by- og farmformål. Han kan dyrke den, som han vil, men han må være flittig og tage sig af den. Der vil ikke være privat ejendomsret til vand, og træ og tømmer skal betragtes som fælles ejendom. Jeg råder jer ligeledes til kun at bruge træer, der er gået ud, til brændsel, for at redde de levende til fremtidig brug. Vandrer trofast i lyset af disse love, og I vil blive et blomstrende og velstående folk.

Den første vinter.

Næste dag var alle og enhver travlt beskæftiget med at udforske det omliggende land for at få noget at vide om dets resourcer. Selv om deres tro var stærk og deres forhåbninger store, kunne den situation, som disse mennesker befandt sig i, næppe kaldes opmuntrende. Det var en lille gruppe med små beholdninger, 1500—1600 km fra nærmeste beboelse mod øst og ca. 1100 km fra Stillehavskysten. De var ukendt med dette mærkelige, nye lands hjælpekilder. Landet var ubetrådt og anderledes i natur end det, de var kommet fra.

Alligevel traf de forberedelser til at bygge en udstrakt by. Medens Brigham afmærkede en grund i ørkenjorden, sagde han: „Her vil vi bygge vor Gud et tempel.“ Byen blev så anlagt omkring denne med gader, der var 132 fod brede. Sådan bredde anså man i hine dage for fuldstændig unødvendig, men forudseenheden i dette er blevet tydelig med den moderne trafik. Den projekterede by kaldtes Great Salt Lake City.

En ting, der fangede pionerernes fantasi, da de udforskede dalen, var ligheden mellem det nyfundne Zion og det hellige land. 40 km syd for deres lejr var der en smuk ferskvandssø med en flod, der løb fra denne til et andet Det døde Hav. De kaldte floden Jordan.

Da først politik og planer var blevet afgjort, begyndte Brigham Young og andre den lange rejse tilbage til Winter Quarters. De, der blev tilbage i dalen, påbegyndte opførelsen af et fort, hvori de selv kunne finde husly såvel som det store selskab, der ventedes senere på sommeren. De fleste af familierne tilbragte den første vinter i fortet, selv om der var nogle få, som vovede at bygge deres eget hjem.

Heldigvis var den første vinter usædvanlig mild. Alligevel gennemgik kolonisterne mange lidelser. Maden var ringe, og der var kun lidt af den, men beklædningssituationen var værre. Der blev taget sego-rødder op, medens tidseltoppe blev kogt til

foder. Til minde om den rolle, den spillede ved at opretholde livet, er Utahs stats-blomst i dag sego-lillien.

Der blev ikke spildt nogen tid med at træffe forberedelser til fremtiden. Gennem hele vinteren gik arbejdet med at indhegne og rydde land fremad. Et overdrev på ca. fire tusind tønder land blev pløjet og tilsået. Når man tager de redskaber i betragtning, som disse mennesker havde, var dette et meget stort resultat, de havde opnået.

Mågernes komme.

Om foråret syntes vide marker af grønt korn at være rigelig belønning for den foregående vinters og forårs arbejde. Nu mente disse mennesker, at der ville være rigeligt at spise, både for dem selv og for det store antal emigranter, der ventedes den sommer. Under overrislingen blomstrede afgrøderne, og fremtiden så lys ud.

Så en dag opdagedes det, at store græshoppesværme åd kornet. Disse græshopper havde de forste mænd, der var kommet ind i dalen, set, og de nyankomne havde lagt mærke til, at nogle af de indfodte brugte dem til fode. Men de havde ikke forventet noget sådant. For hver dag blev forholdene værre. Insekterne kom i myriader og åd alt foran sig.

Rædsel greb befolkningen, da de så deres korn blive opædt af denne fjende. Af al kraft bekæmpede de dem. De prøvede at brænde og drukne dem. De prøvede på at slå dem ned med skovle og leer og koste. De prøvede ethvert middel, de kunne finde på for at dæmme op for denne strom. Men de blev ved med at komme og åd hvert eneste gront strå, der var indenfor deres rækkevidde.

Trætte og i desperation og fortvivlelse henvendte de hellige sig til Herren, idet de bønfaldt ham om at bevare brødet for deres børn.

Så så de til deres store forbavselse store flokke af hvidvingede måger, som kom flyvende fra saltsøen og slog sig ned på markerne. Til at begynde med troede folk, at det var en ny fjende, der kom for at svinge svøben over dem. Men mågerne gik efter græshopperne og åd dem, fløj så væk og gylpede dem op, og vendte tilbage igen for at gentage det samme.

Afgrøderne i 1848 blev reddet, og på Tempelpladsen i Salt Lake City står der et monument til ære for havmågen. Indhugget i bronze har den følgende inskription: „Rejst i taknemmelig erindring om Guds nåde og barmhjertighed mod mormonpionererne.“

Guld i Californien.

Brigham Young kom til Winter Quarters den 31. oktober 1846. Den følgende 5. december blev han opretholdt som præsident for kirken. Fra Joseph Smiths død havde Brigham Young ledet kirken i sin egenskab af præsident for De tolv Apostles Råd. Han tog som sine rådgivere Heber C. Kimball, som var blevet medlem af kirken sammen med ham, og dr. Willard Richards.

Den 26. maj 1848 forlod han Winter Quarters, for aldrig mere at vende tilbage til Østen. Selv om han nu kendte vejen, var denne anden rejse dog besværligere, end pionerrejsen havde været. Selskabet, som han var leder for „indbefattede 397 vogne med 1229 mennesker, 74 heste, 19 muldyr, 1275 okser, 699 køer, 185 stykker kvæg, 411 får, 141 svin, 605 kyllinger, 37 katte, 82 hunde, 3 geder, 10 gæs, 2 bikuber, 8 duer og 1 krage.“ Det var ikke noget ringe arbejde at passe på en sådan karavane over en strækning af 1600 km prærie og bjerge.

(Fortsættes).

Ny udgave af PAGTENS BOG

Pagtens Bog, som har været udsolgt i mange år og har været stærkt savnet af søskende og venner, vil nu udkomme i ny udgave under titlen

LÆRE OG PAGTER

Denne titel er en direkte oversættelse af den engelske titel „Doctrine and Covenants“.

Den nye LÆRE OG PAGTER er oversat af Orson B. West, tidligere missionspræsident i Danmark, som i korrekturlæsningen er blevet bistået af tidligere missionær Neal H. Jørgensen, Einar Corelli, Ejnar Nielsen, Henry Løjborg og Mary Kaiser i samarbejde med missionspræsident Edward H. Sørensen.

1. og 2. korrektur er færdige fra bogtrykkeren, og 3. korrektur er i trykken, så vi håber, at LÆRE OG PAGTER vil kunne udkomme i løbet af kort tid. Vi er desværre ikke endnu i stand til at opgive prisen, men vi tager gerne imod bestillinger allerede nu, enten på grenskontorerne eller direkte på missionskontoret.

I næste nummer af „Stjernen“ vil der fremkomme nærmere om tidspunktet for udgivelsen.

Benyt LÆRE OG PAGTER som en kærkommen julegave til venner og bekendte!

„Jeg ville kæmpe for den".

„Han udrettede ikke meget i Kirken, men han ville kæmpe for den". Denne sætning hores af og til om personer, som er ligegyldige i deres religiøse indstilling, men som føler en vis slags loyalitet mod en organisation, hvor i hvert fald deres venner er aktive.

Det er måske sandt, at de ville kæmpe for Kirken under en alvorlig krise. Og de ville blive respekteret for det. Men det er også sandt, at nogle af dem, som har dette omdomme, slet ikke ville kæmpe.

Lad os se praktisk på denne sag. Hvis en mand ikke tænker nok på et vist princip til at leve for det, kan man så forestille sig, at han vil dø for det? Hvad får os virkelig til at tro, at nogen, som har det ry på sig, at de er villige til at kæmpe eller dø for en sag, i virkeligheden ville bringe dette offer, når de blev sat på en prøve, hvis de ikke er villige til at gore en langt mindre indsats på et regulært grundlag?

Hvor dine skatte er, der er dit hjerte. Det er for sine skatte, man kæmper og dør. Det er for sine skatte, man gor sine største anstrengelser. Men hvis man ikke værdsætter en ting, vil man så virkelig kæmpe for den? Hvis man kun sætter lidt eller slet ingen pris på en sag eller et princip, vil man så risikere så meget for at forsvare det?

Det er en kendsgerning, at folk får mere, end de har fortjent, hvis man godskriver dem, at de er villige til at kæmpe og do for Kirken, når de samtidig sjældent gør sig nogen anstrengelse for at hjælpe den. Tænk over dette.

Ganske vist skal man ikke på nogen måde tage modet fra dem, der hjælper Kirken, selv om det kun er lidt, de gør. De skal have enhver opmuntring. Men på samme tid bør de ikke lulles ind i nogen falsk folelse af sikkerhed med den tanke, at når de siger, at de er villige til at kæmpe for deres religion, eller dø for den, vil de få absolution til trods for, at de ikke gør sig nogen anstrengelse for at efterleve evangeliets principper.

Det er det, man udretter til daglig, som tæller. Der er kun een måde at kæmpe for det rette, og det er ved at understøtte og hjælpe det i alle vore gerninger. Vi må være „bestandige, i tide og i utide".

En lejlighedsvis kamp for at forsvare et princip er ingen erstatning for en stadig, daglig anstrengelse for at støtte dette princip.

Brigham Young talte engang om dette emne og udtalte:

„Hvis der er nogen, der tror, de kan opnå Faderens og Sønnens nærværelse ved at kæmpe for, i stedet for at leve, deres religion, tager de fejl. Derfor, jo før vi beslutter os til at leve vor religion, jo bedre vil det være for os."

Præsident Joseph F. Smith sagde engang: „Kristi lære forlanger af hver mand og kvinde retskaffenhed i deres liv, renhed i deres tanker, oprigtighed i deres daglige færd og tale, og ydmyghed for Herren".

Det er anbefalelsesværdigt for enhver, at han skal være rede til at

kæmpe for sin religion. Det er en kilde til taknemlighed at vide, at der findes sådanne personer. Men der er forskel på den måde, folk kæmper, og forskel på de resultater, der opnås. Det er sandt både i forretningslivet, i krigen, i idrætskampe eller i den daglige livets kamp.

Hvorledes kæmper De? og hvornår?

Den lejlighedsvise forsvarer, som er villig til at kæmpe for at bevare sin families gode navn, eller sine venner eller Kirken, vil få sin belønning for sine anstrengelser. Men hvor virkningsfuld er han i virkeligheden? Han må sammenligne sine daglige handlinger med sin lejlighedsvise „kamp" for retten. Vil hans daglige tilsidesættelse af budene opveje værdien af hans ojeblikkelige forsvar?

Idrætsmanden opnår sin styrke ved daglig træning, ikke ved en anstrengelse af og til. Den, der studerer, opnår sine kundskaber ved regelmæssigt studium. Håndværkeren lærer sin færdighed ved stadig at arbejde. Musikeren bliver stor ved hjælp af sin daglige flid.

Det er det samme med religionen. Vi opbygger ved dagligt arbejde, ikke ved blot at være villige til at kæmpe ved en sjælden eller glorværdig lejlighed. *Fra Deseret News.*

Kredslærernes budskab

Den niende trosartikel.

Vi tror alt det, som Gud har åbenbaret og alt det, som han nu åbenbarer, og vi tror, at han endnu vil åbenbare mange store og vigtige ting, horende til Guds rige.

Næppe nogen ting skiller vor opfattelse mere fra andre religiose opfattelser end netop dette, at vi fuldt og fast tror på ny åbenbaring.

Når mennesker stiller sig skeptiske over for dette, mon det så ikke, når vi finder frem til den dybest liggende årsag, skyldes, at de heller ikke for alvor tror på beretningerne om tidligere åbenbaringer?

Mange har måske aldrig læst i den direkte kilde, Bibelen, om disse ting, men har kun en vag erindring om, hvad de lærte i bibelhistorien i skolen, og i tidens løb stillet det på linie med, hvad de samtidig lærte f. eks. om de gamle nordiske guder.

Når det hedder i vor 9. trosartikel, at vi tror alt, hvad Gud *har* åbenbaret, så tilkendegives det, at vor tro på de tidligere åbenbaringer er en fast overbevisning om, at disse ting ikke var eventyr og ammestuehistorier, men en *realitet.* — Og tror vi på de gamle åbenbaringer, så må vi også tro på nutidsåbenbaringer, fordi de bærer vidnesbyrd om hinanden. — Lad os f. eks. tænke på Åbenb. 14: 6 „Og jeg så en anden engel flyve midt igennem himmelen, som havde et evigt evangelium at forkynde dem, som bo på jorden" — og Mal. 4: 5—6 „Se, jeg sender eder Elias, profeten, forend Herrens dag kommer, den store og forfærdelige......"

Kredslærerne bør også studere: Amos 3: 7 — Math. 16: 15—19 — Dan. 2: 44 — Jer. 31: 33—34 — Ezek. 20: 35—36 og Johs. 16: 13.

Mange nutidsåbenbaringer bekræfter sandheden af de gamle, og mange nutidsåbenbaringer har allerede bevist sig at være sande, f. eks. da Joseph Smith fremsatte den profeti, at de hellige, som den gang levede i fred og under gode forhold i Nauvoo, skulle komme til at lide megen forfølgelse, og til sidst blive drevet ud i klippebjergene, hvor de skulle blive et stort folk, eller profetien om krigen mellem Nord- og Sydstaterne ang. slavespørgsmålet, som blev fremsat mange år, før den brød ud. — Hvem kunne forudse disse ting? — Intet menneske, for mennesker ser kun kort, kun dagen i dag, men gennem åbenbaring er det muligt for mennesket at skue ind i fremtiden, og gennem inspiration, som er en mindre grad af åbenbaring, kan mennesket finde et ståsted i tilværelsen i en tid, da alting flyder, et ståsted, som vil holde den dag, da alting falder, og hvor det vil vise sig, hvad der var sandt og hvad der var falsk.

Men inspiration og hjælp fra oven gives ikke, hvis vi ikke ydmygt arbejder derfor og beder derom. — Selv Joseph Smith, som dog var udset til at være en profet, fik ikke åbenbaring, hverken den første gang eller senere uden som svar på ydmyg bøn.

Ejnar Nielsen.

Er dit hjerte sygt og såret?

Er dit hjerte sygt og såret,
Led du uret her på jord,
Da lad sorgen dig ej bøje,
Stol kun trygt på Herrens ord.
Syng en sang til Herrens pris,
Syng så hjertet bliver glad,
Og sin ånd han vil dig give,
Thi hans kærlighed er stor.

Vi er skabte til at virke,
Virke for vor Gud på jord.
Vi vil virke for vor kirke,
For Gud som i himlen bor.
Elsk da Gud og hold hans bud,
Lad os trofast holde ud.
Gud vil os da sikkert føre,
Thi hans kærlighed er stor.

Vi er skabte til at elske,
Elske Gud og elske mand,
Vi er skabte til at leve,
Leve så vi elske kan:
Evangeliet på jord,
Gud og vor Forløser stor,
Og sin ånd han vil os give,
Thi hans kærlighed er stor.

Johanne Østrup.

„Nyt fra hjælpeorganisationerne"

Kvindelig hjælpeforening

„Du skal elske din næste som dig selv". Dette var den befaling, som blev givet Israel i gamle dage.

Søstrene i Kvindelig hjælpeforening her i Danmark har gjort meget i de sidste måneder. De har tilbragt mange timer med at udføre velfærdsarbejde: syning, syltning og henkogning. Vi er sikre på, at ingen af dem, som har deltaget i dette arbejde, har fortrudt det — men har fundet glæde og tilfredsstillelse ved at være med til at opbygge sikkerhed og tryghed for vore medlemmer her i den danske mission. Vi takker alle, som har hjulpet, og beder, at vor Fader i himlen vil velsigne Dem alle for Deres anstrengelser og for det, De hidtil har udført.

Vi viser her to billeder af søstre fra Kvindelig hjælpeforening i Aarhus på et af deres arbejdsmøder ved syning af velfærdstøj.

Kvindelig hjælpeforenings hovedbestyrelse.

Søndagsskolen

„Søg og I skal finde" var Kristi ord til dem, som ønskede at udvide deres kundskab og forståelse af de guddommelige ting.

For at blive modtaget i Guds rige må vi rette os efter de love, ordinancer og principper, der er indstiftet af Gud selv. For vi på en tilfredsstillende måde kan efterleve og ære disse principper, er det nødvendigt, at vi kender dem. Den eneste måde, vi kan lære dem at kende på, er at søge efter dem i den hensigt at lære dem. Vi har den forjættelse fra Kristus, at vi, på betingelse af vor oprigtighed, visselig vil finde, hvad vi end søger efter.

Enhver bør af et oprigtigt hjerte studere de ting, som er udtalt af Guds mange inspirerede profeter. De mange åbenbaringer fra Gud

til mennesket angående den store frelsnings plan bør omhyggeligt studeres.

Der findes i Kirken de bøger, som vi kalder „Standardværker", nemlig: Bibelen, Mormons Bog, Pagtens Bog og Den kostelige Perle. Vi anerkender disse bøger som sandhed. Enhver, der ejer disse bøger, er i besiddelse af „et kostbart bibliotek".

Foruden disse findes der mange bøger skrevet af Kirkens autoriteter, og mange af disse bøger findes i form af lektiehefter. Disse kan også benyttes med stort udbytte.

Benyt en lille stund hver dag til det formål at studere evangeliet. Hvis det er muligt, så sæt det regelmæssigt i system, og du vil blive forbavset over at se, hvor dine kundskaber forøges. Men husk dog på, at kundskab kun kan gøres nyttig, hvis man bruger den.

Lad vort behov og ikke blot vor interesse have indflydelse på valg af det, vi vil studere.

Gør selv en anstrengelse for at blive bedre kendt med de lærdomme og principper, som søndagsskolelæreren prøver på at lære os.

Venlig hilsen.
Søndagsskolens hovedbestyrelse.

Primary

„De skal også lære deres børn at bede og vandre retskaffent for Herren" (Lære og Pagter 68: 28).

Kære Primary-medarbejdere:

Går De nogensinde hjem fra Primary med den tanke: „Hvad nytte er det til? Børnene var så støjende, og tiden til lektien syntes så kort. Hvad godt kan jeg få gjort på den korte tid, jeg har hver uge?"

Har De disse tanker?

Måske har vi alle det i mismodige øjeblikke. Husk da på denne lille hjemlige historie:

En dag gik en Primary-lærerinde til tandlægen. Medens hun ventede på, at tandlægen skulle begynde, lagde hun mærke til et papbæger, til patientens brug, og hvori vandet faldt ned med en dråbe en gang imellem.

„Hvor unyttigt," tænkte lærerinden, „bægeret vil aldrig blive fuldt på den måde. Hvor meget lettere ville det ikke være at dreje på hanen og fylde bægeret i en fart." Med denne tanke lænede lærerinden sig tilbage i stolen og ventede.

Da hun havde ventet nogle minutter, vakte det stadige dryp af vandet igen hendes opmærksomhed. Til hendes overraskelse var bægeret fuldt, og vandet flød over.

Således er det med undervisningen i Primary. Sommetider er tiden til klassen altfor kort. Sommetider er fatteevnen ringe, og lektien

synes kort og unyttig — ikke værd den anstrengelse, der er nodvendig med at forberede og give den. Men ligesom bægeret blev fyldt med en dråbe ad gangen, indtil det flød over ved den stadige, uophørlige vanddråbe, således har hver Primary-lektie, selv om den er lille, sin plads med at fylde barnet med evangeliets budskab. Hvis lektierne gives med omhyggelig regelmæssighed, vil de, selv om børnene i hver time kun får blot en enkelt tanke, dog have gjort deres del, og barnet vil blive fyldt til overflod.

Husk, at havets bred er lavet af mange små sandkorn; himlen bliver oplyst af mange små stjerner; en perlekæde laves ved at sætte een lille perle på snoren ad gangen; et barns karakter bygges op lidt efter lidt.

Tænk aldrig mere: Til hvad nytte? Tænk aldrig mere, at tiden er altfor kort. Selv et enkelt minut er kostbart, og længe nok til at føje en dråbe til bægeret, til at give barnet een tanke, som kan hjælpe med til at opbygge dets karakter.

Venlig hilsen.
Primary General-bestyrelse,
Salt Lake City.
(Fra The Children's Friend).

Må denne lille historie være en vejleder for alle primary-medarbejdere og hjælpe os til at fylde dette års primary-arbejde med glæde og lykke for alle dem, der har med det at gøre. Må Herren velsigne Dem i det nye år med primary-arbejdet.

Primary hovedbestyrelse.

Genealogisk forening

Broder Ejnar Nielsen, Karlsgaarde, Sig, som er 1. rådgiver i Missionspræsidentskabet, skal nu overtage Genealogisk forenings arbejde i den danske mission. Broder Nielsen har tidligere holdt denne stilling i missionen, og er velegnet dertil. Hans erfaring og kundskab til det genealogiske arbejde vil være til stor gavn og hjælp for søskende her i missionen, og han vil være i stand til at besvare spørgsmål og hjælpe til at løse de forskellige problemer, som opstår, når man arbejder på sit slægtsregister.

Broder Arthur Haun, Aarhus, som er præsident for Genealogisk forening i Aarhus, skal arbejde som 1. rådgiver til broder Nielsen i missionens Genealogiske hovedbestyrelse.

For tiden udarbejder broder Haun i samarbejde med broder Nielsen et lektiekursus for Genealogisk forening i den danske mission. Dette vil være til særlig stor hjælp og gavn for vore nye medlemmer

i Kirken og for dem, der selv lige er begyndt at samle deres slægtsregister. Vi glæder os til, at dette lektiekursus snart vil udkomme.

Vi er disse to brødre dybt taknemlige, fordi de vil påtage sig dette arbejde.

En sekretær vil blive udnævnt senere.

Edward H. Sørensen,
missionspræsident.

Pligt, det er et kedeligt ord, men der er ikke noget område, hvor du kan gøre så uselvisk en kærlighedsgerning, som netop her.

Hvordan? Ja, nu kommer der i den danske mission en vejledning om, *hvordan* man finder den nærmeste og nyere slægt, og hvordan vi stiller det op på tempelskemaer.

Denne vejledning kommer som et lektiehefte til brug for de genealogiske foreninger, og vi håber, at den vil give svar på de tusinde spørgsmål, der melder sig, når man arbejder med denne opgave.

Hvad der iøvrigt måtte melde sig af sporgsmål, besvares gerne af Genealogisk forenings hovedbestyrelse, adr. Priorvej 12, København F.

Ved min tiltræden igen i dette arbejde udtaler jeg håbet om et godt samarbejde med foreningerne og søskende i den danske mission, og sender min hjerteligste hilsen til alle søskende og venner.

Ejnar Nielsen.

Ungdomsforeningen

Åndelig adspredelse er stadig hovedformålet med vore G. U. F. programmer. Vi beder indtrængende om, at det, som udfores i G. U. F.s navn, må udføres med orden, beskedenhed og respekt. Lad hvert mode være vel forberedt i god tid, med åndeligt eller hojt kulturelt indhold. Ærbødighed kommer ikke af intet. Det må have en baggrund, og denne baggrund fordrer omhyggelig forberedelse. Vi håber, at alle funktionærer indtager deres pladser på forhojningen i god tid. Vi håber, at de foregår med et godt eksempel i orden og respekt. Vi håber, at de forbereder deres moder godt nok i forvejen, så de ikke i sidste ojeblik skal fare rundt. Lad det, som udfores, være af så høj kvalitet, at der ikke vil blive nogen forvirring, hvis en himmelsk gæst skulle træde ind midt iblandt jer. Thi når alt kommer til alt, beder vi jo om, at vor himmelske Faders ånd må være med os. Lad os ikke gøre nar af denne bon. Guds ånd kan være med os, og Han kan velsigne os med sin nærværelse. Vore unge medlemmer hungrer efter stærkt åndelige oplevelser. De vil finde, at disse unge har en stærk samarbejdsfølelse for at hjælpe med til at skabe en atmosfære, hvor disse oplevelser kan blive en realitet.

Ungdomsforeningens hovedbestyrelse.

Fra missionsmarken

Esbjerg: Den 4. august havde Esbjerg gren en fin udflugt til Skibelund ved Vejen. Turen foregik pr. rutebiler. Der var ialt ca. 70 søskende og venner, som deltog, og alle havde en god tid sammen. Det tilrettelagte program var ordnet sådan, at der var noget for enhver smag, og for både de ældre, de yngre og børnene. Alle morede sig dejligt, og da tiden kom for spisning, nød de deres medbragte madpakker med velbehag, og efter endnu en times leg gik turen tilbage til Esbjerg.

Herning: Broder Edgar Dodd blev den 12. august opretholdt som 2. rådgiver i Herning gren.

Lørdag den 25. august blev der i familien Overgaards hjem afholdt en grensfest, der formede sig som en filmsaften, idet broder Ejnar Due Jensen fra Horsens fremviste nogle ualmindelig smukke rejsefilm. Der serveredes forfriskninger, og aftenen sluttede med en af Kirkens sange, og bøn ved str. Nanny Overgaard. Der var 16 personer tilstede.

Aalborg distrikt: Den 10. september er ældste Jay C. Mortensen blevet kaldet til distriktspræsident over Aalborg distrikt i stedet for distriktspræsident Val J. Hancock, som er blevet hæderlig afløst og er rejst hjem.

Odense: Lørdag den 1. september havde G. U. F. arrangeret en udflugt, der gik til Langesø. Der blev leget forskellige lege, og om aftenen havde vi bål, hvor vi stegte pølser på spid.

Det var en dejlig dag, trods det dårlige vejr. H. R.

Frederikshavn: Frederikshavn gren afholdt den 4. august en koncert ved Aalborg grens sangkor. Der var 76 tilstede fra Aalborg, Hjørring og Frederikshavn, og musikken var meget opbyggende for alle tilstedeværende. Efter koncerten blev der solgt forfriskninger, og indtægten heraf gik til grenens fond.

Frederikshavn gren afholdt sit første Primary-møde den 11. september med et lille velkomst-gilde. Der var 23 børn tilstede, og de morede sig alle med en times leg og servering af forfriskninger. Vi føler, at dette er begyndelsen til et dejligt år for Primary-arbejdet!

T. R. S.

København: Søster Caroline Bregentoft fyldte den 30. september 75 år. Hjertelig til lykke!

Søster Bodil Jørgensen fylder den 23. oktober 80 år. Hjertelig til lykke!

DÅB

AALBORG:

11. august:

Ruth Madsen, døbt af ældste Val J Hancock, håndspålæggelse af samme.

KØBENHAVN:

19. august:

Lis Gellert, døbt af ældste Boyd Jensen, håndspålæggelse af missionspræsident Edward H. Sørensen.

ODENSE:

11. august:

Jakobine Marie Sørensen Christensen, døbt af ældste Glenn G. Vincent, håndspålæggelse af ældste Gilbert Stevenson.

Vi ønsker de nye søskende hjertelig til lykke og velkommen i Kirken.

Velsignelser:

Aarhus: 19. august: Rudolf Nielsen og Johanne Dorthea Museth Nielsens søn, Kaj-Frants Museth Nielsen, velsignet af ældste Niels Petersen.

Aalborg: 12. august: Kristian Andersen og Johanne Henriette Traberg Andersens datter, Susanne Birgitte Traberg Andersen, velsignet af missionspræsident Edward H. Sørensen.

Ordinationer:

Aarhus: 14. august: Rudolf Johannes Cardil Kjær ordineret til lærer af ældste Ben H. Malan.

Herning: 15. august: Edgar Dodd ordineret til lærer af ældste Werner Rønne.

København: 13. august: Poul Erik Konnerup Kristensen ordineret til diakon af ældste Harry Petersen.

Peer Konnerup Kristensen ordineret til diakon af ældste Knud Hentzen.

Emigrationer:

Rettelse: I „Stjernen" for september er der opført, at Arne Kronborg er emigreret til Burley, Idaho. Vi er blevet gjort opmærksomme på, at dette beror på en fejltagelse. Det skal være: Arne Jensen er emigreret til Victoria, B. C., Canada, den 21. juni 1951.

Aalborg: Jacob Martin Dietz emigrerede i januar 1951 til Salt Lake City, Utah.

16. aug.: Edith Lydia Nielsen emigrerede til Logan, Utah.

Lissi Andersen Due emigrerede til Bountiful, Utah.

Aarhus: 14. august: Anna Kathinka Viola Jorgensen og Inge Leni Jørgensen emigrerede til Salt Lake City, Utah.

Herning: 22. august: Louise Oline Hansine Jensen og Mary Nielsrikke Dinesen Jensen, Ikast, emigrerede til Provo, Utah.

Odense: ..18. august: Emilie Marie Scharling Rasmussen emigrerede til Aberdeen, Idaho.

København: 13. august: Jørgen Koch Larsen emigrerede til Toronto, Ontario, Canada.

Dødsfald:

Aalborg: Den 9. august døde broder Albanus West, 79 år gammel. Æret være broder Wests minde!

Missionærforflyttelser:

12. september: Rolynn D. Hansen fra Frederikshavn til Esbjerg.
Don Lee Decker fra Odense til Aalborg.
Jerry L. Jørgensen fra Odense til København.
LaMoine Anhder fra Aabenraa til Frederikshavn.
Keith Hone fra Aabenraa til Esbjerg.

Missionærafløsninger:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

8. september: Ben H. Malan efter sidst at have arbejdet i Aarhus.

10. september: Val J. Hancock efter sidst at have arbejdet i Aalborg.

12. september: James Philip Thomas efter sidst at have arbejdet i Aarhus.

Følgende byer er blevet lukket af missionærerne:

Den 13. august: *Roskilde* — af ældste Delbert V. Olsen og ældste Paul W. Poppe.

Den 12. september: *Aabenraa* — af ældste LaMoine Anhder og ældste Keith Hone.

Jubilæumsnålen 1950

kan nu atter fås. Prisen er som tidligere kr. 2,50, og nålen kan bestilles på missionskontoret samt hos jubilæumskomiteens medlemmer:

Arthur Haun, Aarhus.
Th. Therkildsen, Aalborg.
Johs. A. Sørensen, Esbjerg.
Lilli Christoffersen, Odense.